

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **I. N.**, zastoupená Mgr. Ervínem Perthenem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích ze dne 31. 7. 2003, č. j. 52 Az 128/2003 - 22,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích ze dne 31. 7. 2003, č. j. 52 Az 128/2003 - 22 **se zrušuje** a věc **se** mu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 8. 2002, č. j. OAM-3530/VL-16-12-TZ-2002. Tímto rozhodnutím byla podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí zamítnuta její žádost o udělení azylu a současně rozhodnuto, že se jí neuděluje azyl podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a že se na ni nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Soud v rozsudku vyšel z názoru, že stěžovatelka do České republiky přicestovala přes Polsko, které splňuje podmínky třetí bezpečné země.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně stěžovatelka namítá, že soud nesprávně aplikoval polské právo, které neučinil předmětem dokazování,

nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a pominul závažnou skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu je třeba po nedostatek podpisu považovat za nicotné.

Žalovaný možnosti podat vyjádření ke kasační stížnosti nevyužil.

Nejvyšší správní soud v prvé řadě vážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. a dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti věcně rozhodováno bez prodlení (ihned po jejím předložení Nejvyššímu správnímu soudu a nezbytném poučení účastníků řízení), tedy za situace, kdy skutečnosti tvrzené jako důvod pro přiznání odkladného účinku ani nemohou nastat.

Důvodnost kasační stížnosti posuzuje Nejvyšší správní soud zpravidla v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Soudní řád správní ovšem předpokládá existenci případů, kdy vázanost důvody kasační stížnosti neplatí (§ 109 odst. 3) a soud zkoumá zákonnost postupu a rozhodnutí soudu nad rámec kasačních důvodů; mezi tyto případy patří i zmatečnost řízení před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Za zmatečné je třeba považovat řízení, byl-li soud při rozhodování nesprávně obsazen. Tomu nasvědčují skutečnosti vyplývající ze soudního spisu.

V soudním spise je na č.l. 18 založen „Protokol o vyhlášení rozsudku soudem ve správním soudnictví“ ze dne 30. 7. 2003, který je vyplněn tak, jako by tento den senát ve složení předseda senátu JUDr. J. D. a soudkyně JUDr. D. L. a Mgr. P. V. o žalobě v dané věci jednal a rozhodl rozsudkem, který podle protokolace zní: „I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 10. 8. 2002, č. j. OAM-3530/VL-16-12-TZ-2002 II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.“ Protokol není nikým podepsán. Tento protokol o jednání s neúplným a písemnému vyhotovení rozsudku neodpovídajícím výrokem sám o sobě nezpochybňuje vydaný rozsudek, neboť soudní řád správní vyhotovení takového protokolu v případě, kdy ve věci není nařízeno jednání, nepředpokládá (§ 49 odst. 12). Rozhodné je tedy znění protokolu o hlasování. Ve spise je založena prázdná nezalepená obálka na č. l. 16 označená jako protokol o hlasování s odkazem na č. l. 17. Na č. l. 17 je volně založen protokol o poradě a hlasování senátu ze dne 30. 7. 2003 s uvedením stejného složení senátu jako shora a s uvedením úplného výroku rozhodnutí o zamítnutí žaloby odpovídajícího písemnému vyhotovení rozsudku; protokol je ovšem podepsán pouze jednou soudkyní, a to Mgr. P. V. Na č. l. 20 spisu je založeno zkrácené znění rozsudku datované dnem 31. 7. 2003, jako předseda senátu je uveden JUDr. J. D. v.z. JUDr. D. L.; tou je zkrácené znění rozsudku pravděpodobně podepsáno. Písemné vyhotovení rozsudku (jeho originál), v jehož záhlaví je uvedeno, že ve věci rozhodoval senát ve složení uvedeném shora, v závěru obsahuje pouze uvedení jména předsedy senátu JUDr. J. D., podepsáno není nikým. Z příloh kasační stížnosti pak je zřejmé, že stejnopisy rozsudku byly opatřeny úředním razítkem a podepsány za správnost. Lze tedy předpokládat, že účastníkům řízení byly zaslány stejnopisy rozsudku, z nichž nebyly uvedené skutečnosti patrné.

Podle § 31 odst. 1 s. ř. s. krajský soud ve věcech správního soudnictví, nestanoví-li zákon jinak, rozhoduje ve specializovaných senátech složených z předsedy a dvou soudců. V daném případě se jednalo o věc, o níž měl rozhodovat senát a ve shora uvedených protokolech a v záhlaví zkráceného znění rozsudku i písemného vyhotovení rozsudku byl senát uveden. Podle § 54 odst. 1 s. ř. s. se na rozsudku senát usnáší nadpoloviční většinou hlasů v neveřejné poradě; v podrobnostech o poradě o hlasování a sepisování protokolu odkazuje ust. § 49 odst. 13 s. ř. s. na jednací řád (§ 21 vyhlášky č. 37/1992 Sb.). Písemné vyhotovení rozsudku podle §

54 odst. 2 s. ř. s. podepisuje předseda senátu, a nemůže-li tak učinit, jiný člen senátu. Nedostatek podpisu předsedy senátu na písemném vyhotovení rozsudku sice nasvědčuje nedostatku zákonných náležitostí, sám o sobě by však rozhodnutí soudu také nezpochybnil.

Z listin konstatovaných ze soudního spisu je podstatný protokol o hlasování. Existenci rozhodnutí senátu o žalobě, obsah tohoto rozhodnutí a průběh hlasování nelze doložit jiným způsobem než řádně vyhotoveným a podepsaným protokolem o hlasování. Jak bylo výše uvedeno, je podepsán pouze jednou soudkyní ze senátu ve věci údajně rozhodujícího. Souvislosti vyplývající z dalších uvedených listin nenasvědčují pouhému a ojedinělému opomenutí podpisu ostatních o věci řádně hlasujících členů senátu.

Nesprávným obsazením soudu se rozumí zejména případy, kdy na místo senátu rozhodoval samosoudce, kdy rozhodoval senát či samosoudce neurčený rozvrhem práce, kdy rozhodovaly soudní osoby nad rámec jejich oprávnění. Vadou zakládající zmatečnost pro nesprávné obsazení soudu je i uvedený případ, kdy senát rozhodoval v neúplném složení.

Proto Nejvyšší správní soud nad rámec kasačních námitek posoudil řízení před krajským soudem jako zmatečné a napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro vady řízení a věc krajskému soudu vrátil k dalšímu řízení. Za takového stavu nelze zkoumat věcnou správnost rozsudku krajského soudu z hlediska kasační stížností uplatněných námitek.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. 3. 2004

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu